

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 9Cdo/306/2021                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1117222242                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.04.2023                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Igor Belko               |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2023:1117222242.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti OLEXOVA VASILISIN s.r.o., Bratislava, Gorkého č. 6, IČO: 36 820 059, proti žalovanému Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí, Bratislava, Palisády č. 29/A, o zaplatenie 1 190 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16C/52/2017, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. mája 2021 sp. zn. 15Co/131/2019, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I. rozsudkom zo dňa 11. februára 2019 sp. zn. 16C/52/2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 1 190 eur s príslušenstvom pozostávajúcej zo sumy 780 eur ako doplatku odmeny za poskytnuté právne služby žalovanému v mesiaci august 2015, a zo sumy 410 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

2. Ohľadne uplatneného nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 780 eur súd dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala dôvodnosť nároku. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne, že v súvislosti so zánikom dohody o poskytovaní právnych služieb do konca apríla 2016 bola uvedená do omylu. Strany sporu uzavreli dňa 24. februára 2014 s účinnosťou od 1. marca 2014 zmluvu o poskytovaní právnych služieb, na základe ktorej mal žalovaný žalobkyni platiť mesačne sumu 780 eur s DPH. Zároveň sa účastníci dohodli, že celková odmena za služby počas platnosti tejto zmluvy nesmie prekročiť sumu 19 500 eur vrátane DPH. V prípade zaplatenia dohodnutej mesačnej odmeny v sume 780 eur by mal žalovaný nárok na poskytovanie právnych služieb do konca mesiaca marca 2016 a v prípade, že žalobca nepredložil žalovanému faktúru vystavenú za poskytnuté právne služby za mesiac august 2015, mal by žalovaný nárok za zmluvne dohodnutých podmienok na poskytnutie právnych služieb žalobcom do konca mesiaca apríl 2016. Tvrdenie žalobcu o uvedení do omylu zo strany žalovaného nebolo preukázané, nakoľko z emailovej komunikácie strán sporu jednoznačne vyplynulo, že sám žalobca zistil až v mesiaci apríl 2017, že mu faktúra za mesiac august 2015 nebola uhradená. Žalobca

naviac nijakým spôsobom nepreukázal doručenie faktúry č. 124/20015 žalovanému. Žalobca nepopieral tvrdenie žalovaného, že mu bola zmluvne dohodnutá odmena v sume 19 500 eur zaplatená.

3. Vo vzťahu k možnému zaplateniu žalovanej sumy 780 eur za poskytnutie právnej služby za mesiac august 2015 titulom bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa nijakým spôsobom takto uplatnený nárok nepreukázala. Len uviedla, že právne služby žalovanému poskytla a žalovaný toto plnenie prijal, a teda je povinný poskytnuté právne služby aj zaplatiť. Zo žiadnych dokladov a ani z tvrdení žalobkyne však nevyplynulo, z akého dôvodu a na základe čoho by mal žalovaný povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 780 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a prečo v uplatnenej výške. Zmluva o poskytovaní právnych služieb zanikla zaplatením celkovej odmeny 19 500 eur, a teda medzi stranami neexistovala dohoda o zmluvnej odmene, vzhľadom k čomu by mala žalobkyňa nárok na zaplatenie odmeny podľa § 2 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“). Pokiaľ sa teda žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 780 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia za poskytnuté právne služby žalovanému v mesiaci august 2015, bola povinná tieto úkony právnej služby špecifikovať, uviesť aké úkony žalovanému poskytla, v akej veci a rozsahu, presne ten-ktorý úkon právnej služby vyčísliť tak, aby bolo možné zistiť výšku tarifnej odmeny. Žalobkyňa však v tomto ohľade žiadne takéto skutkové okolnosti neuviedla. Žalovaný potom ani nemal možnosť pre absenciu skutkových tvrdení v tomto smere relevantne sa k tejto veci vyjadriť. Žalobkyňou uplatnenú sumu 780 eur nebolo možné žalobkyni priznať ani ako zmluvne dohodnutú odmenu za poskytovanie právnych služieb žalovanému, nakoľko túto odmenu si žalobca u žalovaného uplatnil až po zániku zmluvy o poskytovaní právnych služieb a po úplnom vyčerpaní stranami dohodnutej maximálnej zmluvnej odmeny.

4. Vo vzťahu k nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaným v sume 410 eur sa súd prvej inštancie nestotožnil s tvrdením žalobkyne v tom, že škodu spôsobenú žalovanému v rozsahu povinnosti žalovaného zaplatiť inej osobe ako úspešnému účastníkovi náhradu trov konania vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 S 163/2014 nezavinila. Žalobkyňa tvrdila, že ako právny zástupca žalovaného nemala v tom konaní povinnosť predložiť krajskému súdu na výzvu originál spisu žalovaného, nakoľko na jeho predloženie bol vyzvaný priamo žalovaný a žalovaný tiež so spisom aj disponoval, a tak ho na výzvu krajského súdu mal aj predložiť. Toto tvrdenie žalobkyne súd prvej inštancie nepovažoval za relevantné z dôvodu, že výzva súdu bola žalobkyni (súd mal zrejme na mysli žalovaného) doručená dňa 16. augusta 2014 s tým, že vyjadriť sa k žalobe a predložiť spis mal žalovaný súdu v lehote 30 dní. Žalovaný splnomocnil žalobkyňu na svoje zastúpenie v uvedenej veci už dňa 19. augusta 2014 a vyjadrenie k žalobe a predloženie správneho spisu už zabezpečovala žalobkyňa, ako to vyplýva i z emailovej komunikácie medzi stranami sporu. Súd neprihliadol na tvrdenie žalobkyne, že žalovaný by i v prípade, že by žalobkyňa predložila krajskému súdu originál spisu, nebol v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 S 163/2014 úspešný vzhľadom na nedodržanie písomnej formy odpovede, a teda že i tak by žalovanému vznikla povinnosť zaplatiť druhej strane náhradu trov konania. Súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa po rozhodnutí krajského súdu sama uviedla, že nešlo o zložitú vec a mala za to, že vecne ju ustála a obhájila, zároveň sa ospravedlnila za pochybenie ohľadne nepredloženia administratívneho spisu, čo považovala v prvom rade za chybu kancelárie (email JUDr. Zuzany Olexovej z 19. augusta 2015).

5. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 19. mája 2021 sp. zn. 15Co/131/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozsudku k tvrdeniu žalobkyne, že za poskytnutie právnej služby v mesiaci august 2015 vystavila faktúru č. 125/2015, ktorú žalovaný neuhradil, uviedol, že v konaní nebolo preukázané, žeby ju žalovanému v mesiaci september 2015 zaslala, preukázateľne ju zaslala žalovanému až v mesiaci apríl 2017 spolu s prehľadom úkonov, teda až po zániku zmluvného vzťahu. Tvrdenie žalovaného, že úhrada sumy 780 eur v mesiaci apríl 2016 bola poslednou úhradou, ktorá naplnila limit 19 500 eur, žalobkyňa nijakým spôsobom nespochybnila. Ak by malo ísť o úkony právnej služby presahujúce rozsah zmluvy o poskytovaní právnych služieb, žalobkyňa si nespĺnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť; ani len netvrdila, aké služby, kedy, v akej veci, v akom rozsahu žalovanému

poskytla.

6. Odvolací súd poukázal na to, že v zmluve o poskytovaní právnych služieb sa žalobca medzi iným zaviazal aj zodpovednosťou za vznik škody, ktorú spôsobí klientovi pri plnení záväzkov podľa tejto zmluvy; napokon táto zodpovednosť vyplýva aj priamo zo zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. V konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave vedenom pod sp. zn. 6S/163/2014 (žalobca JUDr. J. T., PhD., žalovaný Úrad pre Slovákov žijúcich v zahraničí, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. 228/2014-OPOT zo 4. júna 2014) poskytovala žalobkyňa žalovanému právne služby; preskúmané rozhodnutie bolo vydané za účinnosti vyššie označenej zmluvy o poskytovaní právnych služieb. Z rozsudku zo 17. júla 2015 sp. zn. 6 S 163/2014-58 vyplýva, že krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie (list) žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 410,90 eura. Dôvodom pre takéto rozhodnutie súdu bolo nepredloženie originálneho administratívneho spisu žalovaného, čím bolo súdu znemožnené preskúmať dôvodnosť žalobcom uplatnených námietok v súdnom konaní. Zostalo tiež nepochybné, že právny zástupca žalovaného pripustil pochybenie na strane svojej kancelárie. Podľa odvolacieho súdu nebolo možné zohľadniť tvrdenia žalobkyne, že originál spisu mal predložiť žalovaný, že aj tak by žalovaný nebol úspešný, lebo nevydal rozhodnutie, len list. Žalobkyňa poskytovala žalovanému právne služby a to, že v správnom súdnom konaní nebol predložený originál administratívneho spisu žalovaného, nemožno pripísať na vrub žalovaného a už vôbec nie spôsobom, že aj tak by bol žalovaný neúspešný. Spôsobenú škodu v sume 410,90 eura žalobkyňa žalovanému nahradila. Podľa odvolacieho súdu v neskoršom období nebol daný právny dôvod túto sumu žiadať späť podľa zásad o bezdôvodnom obohatení.

7. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa a navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovala z § 420 písm. f) a z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku.

8. Vádu definovanú v ustanovení § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku vzhľadla žalobkyňa v porušení § 151 Civilného sporového poriadku, pretože súd prvej inštancie nepovažoval za nesporné skutkové tvrdenia nepopreté žalovaným. Žalovaný vo vyjadrení nepoprel, že žalobkyňa a žalovaný uzatvorili zmluvu o poskytovaní právnych služieb, účinnú od 1. marca 2014, na základe ktorej mala byť mesačne fakturovaná odmena 780 eur a táto odmena patrila žalobkyňi aj za mesiac august 2015, za ktorý odmenu požaduje. Žalovaný nepoprel, že nárok na odmenu za mesiac august 2015 nebol uhradený. Žalovaný uviedol jedine to (vyjadrenie 25.5.2018), že zmluva mala zaniknúť koncom mesiaca marec, pokiaľ by nedošlo k uvedenej strate faktúry, v takom prípade by nedošlo k plneniu za mesiac apríl a žalovaný by sa bezdôvodne neobohatil. Odmenu za apríl hradil v omyle, že sa jednalo o plnenia podľa zmluvy. K dôvodom omylu nebolo sporné, že k nemu došlo na stretnutí 1.4.2016, kde unikla skutočnosť, že odmena za august 2015 nebola uhradená, na základe čoho sa to javilo tak, že posledná časť odmeny 780 eur do sumy 19.500 eur pripadne na mesiac apríl. Žalobca služby preto za mesiac apríl 2016 poskytol, vystavil faktúru a tú žalovaný uhradil. Aj vo vzťahu k uplatňovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 410 eur žalobkyňa namietala porušenie § 151 Civilného sporového poriadku, pretože súdy neprihliadli na to, že žalovaný nepoprel skutkové tvrdenia žalobkyne.

9. Rovnako žalobkyňa namietala porušenie § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pretože súd v konaní neuviedol predbežné právne posúdenie, že bezdôvodné obohatenie nie je možné ohodnotiť na základe dohody strán podľa ponuky z 30. januára 2014, ani výškou paušálu, ale jedine tarifnou odmenou. Tým založil svoje rozhodnutie na odlišných záveroch, ako uviedol žalobca, aj žalovaný, rozhodol prekvapivo a neumožnil stranám sa k názoru vyjadriť pred rozhodnutím súdu, ani predkladať dôkazy.

10. K uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku uviedla, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Súd prvého aj druhého stupňa uzavrel, že výška bezdôvodného obohatenia nemohla

byť určená iným spôsobom, ako tarifnou odmenou podľa vyhlášky č. 655/2004 Zb. Strany pritom nemali za sporné, že výšku odmeny určili dohodou, a to výškou mesačného paušálu ako aj hodinovou odmenou. Súdys neuviedli, prečo neakceptovali dohodu strán o zmluvnej odmene na účely určenia výšky obohatenia napriek nespornej existencii takej dohody a na základe akej právnej normy uzavreli, že bezdôvodné obohatenie možno určiť jedine tarifnou odmenou podľa vyhlášky č. 655/2004 Zb.. Je známe, že výška tarifnej odmeny nezohľadňuje reálnu výšku ceny právnych služieb na trhu a nie je objektívnym merítkom na určenie výšky bezdôvodného obohatenia, osobitne ak sa strany preukázateľne dohodli inak.

11. Pokiaľ ide o nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 410 eur súdy oboch inštancií prijali záver, že bezdôvodné obohatenie nenastalo, nakoľko to, či by bol žalovaný v konaní úspešný, nemožno pripísať na vrub žalovanému. Aj keď podľa žalobkyne nie je zrejmé, čo mal súd vlastne na mysli, je zrejmé, že oba súdy neriešili otázku, či trovy, ktoré vznikli žalovanému v konaní pred súdom, zaviniła žalobkyňa a pokiaľ nie, či má nárok na ich vrátenie. Žalobkyňa preukázala, že žalovaný pochybil pri poskytnutí informácie podľa infozákona spôsobom, ktorý by mal nezvratne za následok prehru v konaní, čomu bolo možné vyhnúť sa len uznaním nároku pred vynesením žaloby.

12. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa plne pridrižiava svojho vyjadrenia k žalobe. Poukázal tiež na to, že v rámci svojej pôsobnosti je okrem iného povinný uplatňovať zásadu hospodárneho a účelného nakladania s prostriedkami štátneho rozpočtu.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku) skúmal prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá Civilného sporového poriadku) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

14. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

15. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

16. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

17. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť (a zároveň dôvodnosť) dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04). Pod v ustanovení § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku koncipovaným porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká zákonnému procesnoprávnemu rozmeru, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva.

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami [viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03].

20. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku dovolateľka namietala nesprávnu aplikáciu § 151 a § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku tvrdiac, že súd prvej inštancie nepovažoval za nesporné skutkové tvrdenia nepopreté žalovaným a tiež to, že súd v konaní neuviedol predbežné právne posúdenie, že bezdôvodné obohatenie je možné ohodnotiť jedine tarifnou odmenou.

21. V prvom rade je potrebné konštatovať, že z obsahu spisu vyplýva to, že dovolateľka uvedené procesné nedostatky vo vzťahu ku konaniu na súde prvej inštancie nenamietala v rámci odvolacieho konania vyvolaného jej odvolaním, i keď z hľadiska výsledku konania na súde prvej inštancie vedela, ako súd vec skutkovo a právne posúdil, resp. či sa dopustil v dovolaní ňou prezentovaných procesných pochybení. V tomto smere sú možnosti odvolacieho súdu z hľadiska posudzovania vecí z hľadiska možných procesných pochybení súdu prvej inštancie širšie (viď § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ako tomu je v prípade dovolacieho konania a úlohy dovolacieho súdu v systéme všeobecného súdnictva. Treba zdôrazniť, že v kontradiktórnom sporovom konaní platí zásada, že práva patria bdelym (*vigilantibus iura scripta sunt*). Ak potom žalobkyňa uvedenú námietku neuplatnila v odvolacom konaní v rámci ochrany svojich práv, nemôže ju dovolací súd posudzovať pre nedostatok svojej právomoci (§ 419 Civilného sporového poriadku a contrario), lebo inak by fakticky preskúmaval rozsudok súdu prvej inštancie prípadne jeho procesný postup v konaní namiesto odvolacieho súdu, ktorý však na to nedostal príležitosť. Dovolanie tak nemôže predstavovať nástroj na obchádzanie (hoci aj neúmyselné) povinnosti vyčerpania riadnych procesných prostriedkov na ochranu subjektívnych práv dovolateľa, a to nielen formálne, ale aj materiálne, dispozične, teda obsahovo vecne (obdobne R 73/2019, a ďalšie 7Cdo 161/2019, 4Cdo 122/2020, 4 Cdo 40/2019, 8 Cdo 140/2018, 8 Cdo 157/2018).

22. Z týchto dôvodov sa dovolací súd nemohol vecne zaoberať námietkami žalobkyne smerujúcimi voči nesprávnej aplikácii § 151 a § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

23. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia

odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 Civilného sporového poriadku.

24. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnú otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľky odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

25. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku dovolací súd v súlade s vyššie uvedeným skúmal, či dovolateľka identifikovala takú právnú otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), či vymedzila jej podstatu a uviedla súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré vzhladla na nesprávnosť právneho riešenia odvolacieho súdu, a dovolací súd zároveň ešte túto právnú otázku neriešil.

26. Dovolaťka nesúhlasila so záverom súdov oboch nižších inštancií, že výška bezdôvodného obohatenia nemohla byť určená iným spôsobom, ako tarifnou odmenou podľa vyhlášky č. 655/2004 Zb. Súd podľa nej neuviedli, prečo neakceptovali dohodu strán o zmluvnej odmene na účely určenia výšky obohatenia a na základe akej právnej normy uzavreli, že bezdôvodné obohatenie možno určiť jedine tarifnou odmenou podľa vyhlášky č. 655/2004 Zb.

27. Tvrdenie žalobcu že odvolací súd prijal právny záver, že výška bezdôvodného obohatenia nemohla byť určená iným spôsobom, ako tarifnou odmenou podľa vyhlášky 655/2004 Zb., je dezinterpretujúce, selektívne a vytrháva z kontextu skutočné právne závery súdov nižších inštancií. Súd nevyslovil principiálne záver, že výška bezdôvodného obohatenia nemôže byť určená iným spôsobom, ako tarifnou odmenou podľa vyhl. 655/2004 Zb. V prvom rade sa v zmysle žalobných (ako aj odvolacích) námietok zaoberali dôvodnosťou nároku na zaplatenie žalovanej sumy 780 eur za poskytnutie právnej služby za mesiac august 2015 ako zmluvne dohodnutej odmeny, a až následne po prijatí záveru, že tento nárok bol uplatnený až po zániku zmluvy o poskytovaní právnych služieb a po úplnom vyčerpaní stranami dohodnutej maximálnej zmluvnej odmeny, sa zaoberali dôvodnosťou priznania nároku titulom bezdôvodného obohatenia. Vo vzťahu k možnému bezdôvodnému obohateniu prijali záver, že žalobkyňa nijakým spôsobom takto uplatnený nárok nepreukázala. Nebolo teda zrejmé, z akého dôvodu a na základe čoho by mal žalovaný povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 780 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, a prečo práve v uplatnenej výške. Nakoľko zmluva o poskytovaní právnych služieb zanikla, medzi stranami neexistovala dohoda o zmluvnej odmene. Nárok žalobkyne by mohol byť preto odvíjaný od tarifnej odmeny stanovenej vo vyhláške č. 655/2004 Z. z., ani takýmto spôsobom určenú výšku bezdôvodného obohatenia však žalobkyňa nevyčíslila a nepreukázala.

28. Z uvedeného je teda nepochybné, že odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, nedospel k záveru, že výška bezdôvodného obohatenia nemôže byť určená iným spôsobom, ako tarifnou odmenou podľa vyhlášky 655/2004 Zb. (ako to interpretuje dovolateľka), ale že dovolateľka bezdôvodné obohatenie, ktorého výšku odvodzovala od zmluvnej odmeny dohodnutej v zaniknutej zmluve, nepreukázala, a nepreukázala ani existenciu bezdôvodného obohatenia v inej sume.

29. Právna otázka, ako ju vymedzila dovolateľka vo svojom dovolaní, nepredstavovala otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (ako to vyžaduje ustanovenie § 421 ods. 1

Civilného sporového poriadku).

30. Dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie aj vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 410 eur, pretože sudy neriešili otázku, či trovy, ktoré vznikli žalovanému v konaní pred súdom, zaviniť žalobkyňa a pokiaľ nie, či má nárok na ich vrátenie. Táto námietka dovolateľky žiadnym spôsobom nenapĺňa požiadavky na vymedzenie právnej otázky, pokiaľ dovolateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania od nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom. Namiesto identifikácie konkrétnych právnych záverov odvolacieho súdu a vysvetlenia dôvodov, v čom vidí dovolateľka ich nesprávnosť, dovolateľka len vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím odvolacieho súdu a namietala, že sudy neriešili otázku, či trovy, ktoré vznikli žalovanému v konaní pred súdom, zaviniť žalobkyňa (dovolateľka). K tomu je potrebné uviesť, že toto tvrdenie (okrem toho, že nespĺňa zákonné kritériá na vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) je v príkrom rozpore so skutočnosťou, pretože sudy oboch nižších inštancií sa vo vzťahu k nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 410 eur zaoberali práve otázkou zavinenia dovolateľky vo vzťahu k trovám konania, ktoré bol žalovaný povinný nahradiť žalobcovi v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6S/163/2014, v ktorom bola dovolateľka právnu zástupkyňou žalovaného.

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky musí konštatovať, že dovolanie obsahujúce len všeobecné uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci, založené výlučne na vyjadrení nespokojnosti s rozhodnutím odvolacieho súdu, nepredstavuje vymedzenie právnej otázky spôsobom určeným v ustanovení § 432 Civilného sporového poriadku, a preto nie je spôsobilé založiť prípustnosť dovolania z hľadiska § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

32. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum prieskaci sa nielen koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania ustanovenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj konkrétne cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1Cdo/98/2017, 3Cdo/94/2018, 4Cdo/95/2017, 8Cdo/100/2019). Postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

33. Dovolací súd uzatvára, že žalobkyňou uvádzaná dovolacia argumentácia nepredstavuje vymedzenie podstatnej právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku v spojení s § 432 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

34. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku, odmietol podľa § 447 písm. f) Civilného sporového poriadku ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

35. V uznesení, ktorým bolo dovolanie odmietnuté nemusí dovolací súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania odôvodňovať (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

36. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.